

## Moordvrienden



# MOORDVRIENDEN

NATASZA TARDIO

THRILLER

Pimento

[www.uitgeverijpimento.nl](http://www.uitgeverijpimento.nl)

[www.nataszatardio.nl](http://www.nataszatardio.nl)

Tekst © 2012 Natasza Tardio

© 2012 Natasza Tardio en Pimento, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images/Rick Rusing

Omslagontwerp Suzanne Bakkum

Verzorging e-book ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2559 8

NUR 284

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

Deze elektronische uitgave is gebaseerd op de eerste druk, 2012

Voor Sharmeela  
In mijn hoofd, in mijn hart en bij alles wat ik doe

*Children become, while little, our delights,  
When they grow bigger, they begin to fright's.  
Their sinful Nature prompts them to rebel,  
And to delight in Paths that lead to Hell.*

– John Bunyan, *Book for Boys and Girls* (1686)

# Proloog

Milø

Donderdag 31 maart

‘Finn, we moeten hem laten gaan!’

‘Hou je bek, Milo!’

‘Finn...’

Woest draait Finn zich om. ‘Ik zei: “Hou je bek.”’

Zijn ogen staan kil, en zenuwachtig kijk ik om me heen, bijna opgelucht dat hij zijn aandacht weer richt op dat zielige hoopje mens dat op de grond voor hem ligt. Alles in me schreeuwt dat ik moet wegrennen, dat ik ervoor moet zorgen zo snel mogelijk hiervandaan te komen, maar Finn is groter, sterker en vooral sneller. Ik weet waar hij toe in staat is. En als ik dat nog niet wist, dan weet ik het nu wel.

In slow motion zie ik hoe Finn het raar verdraaide lichaam een schop geeft. Er komt gepiep en gehuil uit wanneer de punt van zijn schoen het kind raakt. Blijf alsjeblieft liggen, smeeek ik in gedachten, maar dat doet het jochie niet. Met een

betraand en bebloed gezicht richt het zich weer op. Zijn mond opent zich en vormt het woord ‘mama’, maar echt goed is het niet te horen. Rochelend, alsof hij verdrinkt in zijn eigen bloed, en piepend als die hond die Finn een paar maanden geleden levend heeft gevild, komt het woord naar buiten. Ik probeer niet te kijken; als ik niet kijk, dan is het ook niet echt, maar Finn geeft me geen kans om me erbuiten te houden.

‘Geef me die stok!’ Zonder om te kijken wijst Finn naar achteren en aarzelend blijf ik staan. ‘Hé, mongool, wakker worden. Geef me die stok of zal ik jou ook meteen in elkaar rossen?’ Ik schrik op uit mijn verlamming en doe twee stappen opzij. De dikke stok heeft Finn een uur eerder gevonden. Vlak nadat we het jochie van vijf, misschien zes jaar hadden wegge-lokt bij de speeltuin. ‘Moet-ie maar niet alleen gaan spelen,’ had Finn grijnzend gezegd, en voor ik wat had kunnen terugzeggen, was hij op het vrolijk spelende ventje afgestapt.

‘Hé, hoe heet jij?’ Het jochie had vol vertrouwen opgekeken. ‘Daniël.’

‘Strakke naam. Heb je zin om iets geheims te zien?’

Twijfelend had het jongetje naar Finn gekeken, maar die twijfel had niet lang geduurd. Vol vertrouwen had hij Finns hand gepakt en was hij meegelopen. Zonder problemen. Kleintjes vinden het vaak geweldig om zich op te trekken aan oudere kinderen, dit joch was daarop geen uitzondering en Finn had daar perfect gebruik van gemaakt. Hij was een meester in manipulatie.

Hoewel het joch zijn naam heeft gezegd, wil ik daar liever niet aan denken. Kind of jochie is beter. Waarom had hij daar



toch alleen gespeeld? Horen dat soort jonge kinderen niet gewoon thuis te zijn, bij hun ouders?

Als ik de stok vastpak, weet ik dat er geen weg terug is. Stel dat ik Finn er een klap mee geef? Gewoon keihard, tegen de zijkant van zijn hoofd. Het afgelopen jaar heb ik veel geleerd van Finn. Zo'n klap met een stok, mits goed toegebracht, zal hem uitschakelen. Maar stel dat ik een fout maak? Stel dat de stok uit mijn zweterige handen glijdt of, erger, stel dat Finn mijn plan doorheeft en de klap ontwijkt? Wat dan?!

*Zwakkeling!* De stem in mijn hoofd klinkt hard en herkenbaar, maar de angst die mijn keel dichtknijpt, is vele malen erger. Met trillende handen reik ik Finn de stok aan, zonder hem aan te kijken, zonder dat hij mij aankijkt. Er is geen weg terug.



# 1

## Milo

Dinsdag 5 april

‘Milo, telefoon. Neem even op, ik ben in de keuken bezig.’ Mijn moeders stem klinkt geërgerd. De telefoon gaat al een tijdje over, maar ik probeer de irritante beltoon te negeren. Het is waarschijnlijk Finn en als ik iemand niet wil spreken, dan is hij het wel.

‘Milo!’ Haar stem klinkt nu een stuk scheller, en langzaam loop ik naar de gang, terwijl ik me afvraag wat erger is: een boze moeder of een boze Finn. Ik loop rustig, in de hoop dat het bellen zal ophouden. Dat doet het ook, maar wel pas nadat ik heb opgenomen.

‘Met Milo.’

‘Gast, waarom staat je mobiel uit?’ Finns stem klinkt boos en een fractie van een seconde aarzel ik. Ik durf hem niet te vertellen dat ik mijn mobiel heb uitgezet, juist om hem niet te hoeven spreken.

‘Hij is waarschijnlijk leeg...’ Mijn woorden klinken onge-  
loofwaardig, dat weet ik best en ik vermoed dat Finn dat ook  
wel doorheeft, maar gelukkig gaat hij er verder niet op in.

‘Ik wil je spreken. Vanavond. Hoe laat gaat je moeder naar  
haar werk?’

Ik aarzel. Als ik Finn de waarheid vertel, staat hij hier om  
negen uur op de stoep, iets wat ik liever wil voorkomen.

‘Je probeert me toch niet uit de weg te gaan, gozer? Ik heb  
je nauwelijks gesproken afgelopen weekend.’

Ik hoor de onderhuidse dreiging in Finns stem. Alsof ik er  
een zesde zintuig voor heb gekregen. ‘Mijn moeder gaat om  
halftien weg. Om tien uur moet ik wel alleen zijn.’

‘Oké, dan zie ik je om tien uur. Zorg dat je er bent.’

Voor ik nog iets kan zeggen heeft Finn alweer opgehangen.  
Waarom ben ik toch ook altijd zo’n sukkel? Ik had hem ge-  
woon moeten vertellen dat het niet verstandig is om nu langs  
te komen. Misschien is het wel verstandiger dat Finn helemaal  
niet meer langskomt, zeker niet na wat er een paar dagen ge-  
leden is gebeurd. Welk televisiekanaal ik ook aanzet, welke  
krant ik ook opensla, iedereen spreekt erover. Het is nationaal  
nieuws. Een klein jongetje van vijf dat op gruwelijke wijze is  
vermoord. Afgelopen zaterdag hebben ze hem gevonden.

Ook op school is de moord op de vijfjarige Daniël Bootsma  
het gesprek van de dag. Er wordt nergens anders meer over  
gepraat, vooral omdat Daniëls oudere zus ook op het Drieliuk  
College zit. Niet bij mij in de klas, maar ik ben haar weleens  
tegengekomen op de gang. Een meisje met lang bruin haar en  
grote ogen. Net als haar broertje, alleen heb ik de gelijkenis

niet eerder gezien. Ze heeft altijd redelijk normaal tegen me gedaan, wat het schuldgevoel alleen maar groter maakt.

*Wat had je dan verwacht?* Hoewel ik gewend ben geraakt aan de stem in mijn hoofd, schrik ik toch. Sinds het incident hoor ik de stem steeds vaker.

‘Wie was dat aan de telefoon?’ Vragend kijkt mijn moeder me aan.

‘Finn. Hij vroeg of ik nog even langs wilde komen, maar ik heb hem gezegd dat ik zo ga eten, dus dat dat niet kan,’ voeg ik er snel aan toe. ‘Ik zie hem morgen wel op school.’ Het liegen is gemakkelijker geworden de afgelopen maanden. Het doet me niet veel meer dat ik tegen mijn moeder lieg; bovendien zal de waarheid haar alleen maar pijn doen. En hoewel ze altijd vriendelijk tegen Finn is, weet ik dat ze hem eigenlijk niet mag. Ik voel het gewoon, dus vertellen dat Finn vanavond nog langskomt, is niet verstandig. Zeker niet op een doordeweekse avond.

Mijn moeder kijkt me nog steeds aan, dan haalt ze haar schouders op. ‘Oké, kun je dan de tafel alvast dekken? Ik moet zo naar mijn werk en wil nog even douchen voor we gaan eten.’

Snel zet ik de telefoon terug in de houder en loop naar de keuken. Als ik achteromkijk, zie ik hoe mijn moeder de trap op loopt en even voel ik de aandrang om haar alles te vertellen. Maar dan denk ik weer aan Finn en draai me om. Ze zal het toch niet begrijpen.

Als de deurbel gaat, loop ik langzaam naar de gang. Mijn moeder is al anderhalf uur weg en hoezeer ik ook gehoopt had

dat Finn niet zou komen opdagen, is hij zoals altijd precies op tijd. Klokslag tien uur. Een man van zijn woord, denk ik spottend, waarna ik zuchtend de deur van het slot haal. Ik heb de deur nog niet op een kier gezet of Finn duwt deze open en haastig doe ik een stap naar achteren.

‘Gast, kan het niet een beetje sneller? Het regent!’ Kletsnat, met zijn haar in vette plukken langs zijn gezicht, kijkt hij me boos aan. Zijn schouders hangen een beetje naar voren en van zijn zwarte leren jas druppelt regenwater op de grond. Alsof er geen belangrijkere dingen waren dan nat worden in de regen. Kleine, dooie jongetjes bijvoorbeeld.

‘Luister, Finn, ik weet niet of het verstandig is dat je hier nu bent. Niet na afgelopen week en zeker niet op een doordeweekse dag. Als mijn moeder erachter komt...’

Maar Finn loopt langs me heen naar de kamer, alsof hij me niet hoort. ‘Maak je niet zo druk, man. Alles is oké. Zolang je maar niet in paniek raakt.’

Hoofdschuddend loop ik achter hem aan. Wat had ik dan verwacht? Dat hij het met mij eens zou zijn en weer zou vertrekken? Niet de Finn die ik de afgelopen maanden heb leren kennen. Met afgrijzen zie ik hoe hij op mijn moeders stoffen bank neerploft. Hopelijk is alles weer droog tegen de tijd dat ze morgenochtend thuiskomt. In gedachten probeer ik alvast een smoes te verzinnen mocht dit niet het geval zijn. Nu maar hopen dat hij niet een van die vieze, zelfgedraaide peuken aansteekt. Dan ben ik nog uren bezig om de woonkamer te luchten. Mijn moeder ruikt alles en het laatste wat ik kan gebruiken is een moeder die denkt dat ik rook.

‘Waarom wil je me spreken?’ Mijn stem klinkt vreemd en de woorden blijven ergens tussen ons in hangen. Ik kijk naar mijn sokken, er zit een gat in mijn linkersok. Alles gaat uiteindelijk kapot. Sokken, relaties, mensen...

‘Ik wilde zeker weten dat je geen stomme dingen gaat doen. Zeker niet nu ze dat joch hebben gevonden.’ Ik voel Finns ogen op me rusten, maar ik blijf strak naar mijn voeten staren. ‘Je gaat toch niet in paniek raken, Milo? Net zoals bij die hond? Ik dacht dat we dat station nu wel hadden gepasseerd. Je kunt af en toe zo’n watje zijn, hoewel je me afgelopen week hebt verbaasd, dat moet ik toegeven.’

Uit Finns mond is dat een compliment, maar ik kan door zijn opmerking alleen maar aan die hond denken. Waarom begint hij daar nu weer over? Finn zegt nooit iets zonder enige bedoeling. Aan de andere kant: Finn kan soms echt een ongeleid projectiel zijn. Dat heeft hij vorige week maar weer bewezen.

Wanneer Finn plotseling van de bank opstaat, schrik ik op uit mijn gedachten.

‘Heb je iets te eten?’ Vragend kijkt hij me aan. Ik heb eerder vanavond bijna geen hap door mijn keel kunnen krijgen, dus er liggen nog genoeg restjes in de koelkast.

Zwijgend loop ik naar de keuken, terwijl Finn mij volgt. Mijn moeder gooit nooit restjes weg, mijn niet-opgegeten pasta staat dus gewoon te wachten op een hongerige maag. Eigenlijk mijn hongerige maag, maar niemand die daarop let. Mijn moeder zal blij zijn als ze morgenochtend ziet dat ik de maaltijd alsnog heb opgegeten.

Strak kijk ik toe hoe Finn alles gulzig opeet en ik vraag me af of hij nog weleens thuiskomt. Zullen zijn ouders hem niet missen?

‘Waarom ben je langsgesproken, Finn?’ Ik probeer mijn stem krachtig en zeker te laten klinken. Dat is noodzakelijk, elke zwakheid kan tegen me werken.

Even kijkt hij me onderzoekend aan. ‘Dat heb ik je toch al verteld?’

Zonder blikken of blozen staar ik hem aan. ‘Ik weet wat je daarstraks zei, maar wat is de echte reden?’

‘Weet je, Milo, na de afgelopen week moest ik denken aan al die keren dat we hebben gepraat over wraak nemen op die klojo’s van school.’

Even houd ik mijn adem in. Wat bedoelt hij? Wraak? Mijn hart begint harder te bonzen.

‘Ik wil je iets laten zien.’ Finn rommelt in de binnenzak van zijn jas. Mijn hart bonkt nog harder. Met een grote zwaai haalt hij iets tevoorschijn, maar ik kan niet goed zien wat het is. Tot Finn het op de keukentafel legt en een groot, zwart pistool me aanstaart. Zomaar uit het niets ligt daar opeens een wapen, een echt wapen.

‘Jezus, Finn. Dat is een pistool. Je kunt toch niet zomaar een pistool bij je dragen! Hoe kom je daaraan?’ Mijn stem slaat een beetje over. Het is duidelijk dat mijn zekerheid aan het wegglijpen is. Ik blijf naar het wapen staren, met een mengeling van fascinatie en afgrijzen.

‘Van mijn vader, die heeft een wapenvergunning.’ Zoals altijd klinkt Finns stem rustig en zelfverzekerd, alsof het de



normaalste zaak van de wereld is dat hij met een wapen rondloopt. ‘Hij heeft nog meer wapens, nog een .22 zoals dit en zelfs een semiautomatisch wapen!’

Ik weet niet wat ik moet zeggen en verbijsterd staar ik afwisselend naar Finn en naar het pistool. Waarom heb ik hem in godsnaam langs laten komen? Ik had beter moeten weten, zeker na afgelopen week. Finn is een wandelende tijdbom, onbetrouwbaar en zeker niet iemand die je een wapen zou moeten toevertrouwen.

‘Finn...’ Mijn stem klinkt sussend, zacht, alsof ik een klein kind toespreek. ‘Misschien moet je mij het wapen geven.’ Ik kijk hem recht aan.

‘Gast, wat moet jij nu met een wapen? En wat moet ik dan tegen mijn vader zeggen? Stel dat hij erachter komt dat het pistool niet meer in zijn kast ligt?’

Ik begin me te ergeren. Het lijkt wel alsof we over het weer praten. Dan zie ik hoe Finn het wapen weer oppakt en in zijn binnenzak stopt.

‘Heb je wat te drinken?’ Zonder verder op antwoord te wachten trekt hij de koelkast open en pakt de fles cola. Nadat hij de dop eraf heeft gedraaid zet hij de hals aan zijn lippen.

Blijkbaar ziet hij de afkeuring op mijn gezicht, want grijnzend reikt hij me de fles aan, die ik met een wuivend gebaar weiger. ‘Ik heb geen besmettelijke ziekte, hoor.’

Waarschijnlijk niet, maar ik walg ervan om uit dezelfde fles te drinken. Ik drink niet eens uit hetzelfde glas als mijn moeder, laat staan uit dezelfde fles als Finn, wie weet wat voor bacillen ik binnenkrijg. Daarbij weet hij donders goed dat ik

daar niet van hou, net zoals ik het vervelend vind als hij met zijn vieze schoenen op mijn bed gaat zitten of met zijn nagels met rouwranden in een zak chips graait. Hij treitert me ermee, noemt me mister Schoonmaakpolitie, en deze stunt met de colafles is alleen maar het zoveelste bewijs dat hij me vanavond duidelijk wil maken wie de baas is. Ik moet de controle terugkrijgen en wel heel snel, voordat alles een chaos wordt.

Even haal ik diep adem en dan begin ik te spreken. ‘Finn, het is goed dat je bent langsgesproken. Eigenlijk wil ik ook met jou praten.’ Ik probeer zijn verbaasde blik te negeren en praat snel verder. ‘Weet je, ik denk dat het beter is als we elkaar een tijdje niet opzoeken. Dat we elkaar even met rust laten.’ Mijn blik blijft rusten op Finns handen. Stel dat hij nu opeens het pistool weer tevoorschijn haalt? Wat moet ik dan doen? Ondertussen blijft het angstvallig stil.

‘Je maakt zeker een grapje, Milo. Wat moet je nou zonder mij? *All brains, no muscles*,’ zegt Finn, waarmee hij meteen aangeeft waar de schoen wringt. Zonder hem word ik weer het pispaaletje op school, de jongen die straffeloos in elkaar geslagen mag worden. Ik voel hoe het in mijn buik begint te draaien. Is dat wat ik wil? Terug naar de oude situatie? Bovendien is Finn ook mijn beste vriend. Maar ik weet dat het moet. School overleef ik wel, maar of ik Finn overleef is nog maar de vraag. Had hij het net niet over wraak nemen op alle pestkoppen? Over timing gesproken. Niet nu, niet na afgelopen week.

‘Finn, het is beter dat we even niet met elkaar worden gezien. Gewoon, tot de boel weer wat rustiger is geworden.’ En jij ook,

denk ik erachteraan. ‘Het is niet voorgoed...’ Maar ik weet dat ik lieg. Ik wil Finn voorgoed uit mijn leven bannen, wil dat hij verdwijnt en nooit meer terugkomt. Dan zie ik hoe Finns blik langzaam verandert, hij kijkt niet boos, maar bijna verdrietig, en langzaam zie ik zijn zelfverzekerdheid afbrokkelen.

‘Weet je, Milo. Je bent een lafaard en een grote lul.’ Dan draait hij zich om en beent de keuken uit, de gang door en ik hoor de voordeur met een klap dichtslaan. Verstijfd blijf ik staan. Mijn hart bonkt in mijn keel, ik weet niet wat ik had verwacht, maar zeker niet dat Finn zich zo makkelijk zou overgeven. Verward blijf ik nog een tijdje in de keuken staan, dan loop ik naar de gang en met een paar grote stappen ben ik bij de voordeur. Snel draai ik de sleutel om, waarna ik met mijn rug tegen de deur aan ga staan. Met mijn linkerhand veeg ik het zweet van mijn voorhoofd. Finn is weg, maar voor hoe lang?

Die nacht droom ik over Finn, hij praat tegen me. ‘Gast, waar blijf je nou? Er is werk te doen. Heel veel werk. Schiet op, ik zie je op school.’

Bezweet word ik wakker en kijk op mijn mobiel. Er is een e-mail binnengekomen, van Finn. Met bonzend hart open ik de mail en daarna de bijlage. Het is een foto. Vol afgrijzen staar ik naar de afbeelding, daarna geef ik over.